

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 56. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_222-txt-shoot-idm2847.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Moses! der din Lov var glemt,
Hvor blev da dens Rolde gemt,
Mon ei under Templets Buer?
Salamon! de sank i Luer,
Men blev ei det andet Hus
Bygget paa det Førstes Grus?
Stod ei Herrens Herlighed
Som en Mand paa samme Sted,
Hvor den som en Sky neddalet?
57 Mon ei Kirkens Brædeskur
Faldet var for Staal og Lur,
Da selv i de stærke Mure
Sværdet skar saamangen Skure!
Jesus! der dit Ord var glemt,
Hvor blev da dit Minde giemt?
Mon ei under Kirkens Bue,
Hvor i Guld og Farveglands
Hjerterne med Aandens Sands
Af din Rose purpurrød
Kunde end et Blad beskue;
Hvor du levende og død,
Og paa Tronen i det Høie
Stod afskildret for hvert Øie;
Hvor blev Herrens Ord bevaret,
Hvorfra blev det aabenbaret?
Maa ei Saga os fortælle
At det laa i Klosterselle,
At fra dunkle Munkevraa
Maatte Lyset klart udgaa?
Støtted sig ei Munkebur
Til den stærke Kirkemur?
Kirkegrund og Klostergrus!
Var det ei paa jer Man saae
Reist og fast i Tider staa
Præstegaard og Skolehus?
58 Villum, gæve, kristne Klerk!
Vær velsignet for dit Værk!
Vist din Kirke var en Klint
Imod Verdens Bølgegang,
Under Staalet af dens Flint
Mangen herlig Gnist udsprang;
Luften under hvalvte Bue
Livnede den matte Lue,
Og et Blus Man end enstund
Saae i Roskild og i Lund.
Dog ved dem sig ei lod tænde
Hellig, stadig Alterild,
Ak! i Blæst de maatte brænde,
Luen blev saa rød og vild.
Eiegod og hellig Knud
Var kun favre Stjernes kud,
Det kun lod som om igien
Kom Vilhelmus og Kong Svend
I det stolte Vennepar:
Absalon og Valdemar.
Nu var Enden kommet nær,
Bispestav var blevet Sværd;
Ved en Stav og af Guds Ord
Ei fra Kirke, ei til Bød
Konger meer sig drive lod,
Hyrden spændte Sværd i Gjord,
59 Tog den haarde Brynje paa;
Han ei længer turde slaa
Ulven med sin skøre Stav;
Ræd han under Kaaben dirred,
Naar de hvasse Sværde klirred,

Kun i Spydet sad hans Mod,
Thi ei meer i *Gud* han stod.
Brat han glemte Gud og Hjorde;
Først for Landet, saa paa Vagt
For sit Rov og for sin Magt
Blottede den Biskop Kaarden.
Ak! naar Kirken drager Sværd
Staar i Tvivl den Svælget nær.
Klippe! du et Speil er vorden,
Peder! du i Urtegaarden
Drog for *Gud* dit Sværd saa brat
Nægted Ham den samme *Nat*.
Eiegod i Griklandshavet
Under Korset er begravet;
Hist i Ringsted over Frænder
Hellig Knud maa folde Hænder.
Valdemar og Absalon!
Eders Lig er ei herinde,
Skørt var eders Vennebaand,
Brast, da ret det skulde binde;
En i Ringsted, en i Soer
60Enlig sænkedes i Jord,
Gud kun veed om hist i Gammen
Eders Sjæle bleve sammen.